

Ühenduse õiguse kohaldamise järelevalve (2003-2004)

Euroopa Parlamendi resolutsioon komisjoni 21. ja 22. aastaaruande: ühenduse õiguse kohaldamise järelevalve (2003 ja 2004) kohta (2005/2150(INI))

Euroopa Parlament,

- võttes arvesse komisjoni 21. ja 22. aastaaruannet (KOM(2004)0839 ja KOM(2005)0570);
 - võttes arvesse komisjoni personali töödokumente (SEK(2004)1638 ning SEK(2005)1446 ja 1447);
 - võttes arvesse kodukorra artiklit 45 ja artikli 112 lõiget 2;
 - võttes arvesse õiguskomisjoni raportit ja petitsioonikomisjoni arvamust (A6-0089/2006),
- A. arvestades, et komisjoni aastaaruannetes tuvastatakse direktiivide liikmesriikide poolt ülevõtmise seis, et tagada õigusaktide kohaldamise tõhus jälgimine; arvestades, et vastavalt 21. aruandele oli 31. detsembril 2003 menetluses 3 927 rikkumisjuhtumit, sealhulgas 1 855 juhtumit, mille puhul oli menetlust alustatud, 999 juhtumit, mille kohta oli esitatud põhjendatud arvamus, 411 juhtumit, mis olid edasi saadetud Euroopa Kohtule ning ainult 69 juhtumit (millest 40 puudutasid keskkonnasektorit), mille puhul oli alustatud EÜ asutamislepingu artiklile 228 vastavat menetlust;
- B. arvestades, et ühenduse õiguse kohaldamise kohane järelevalve ei koosne ainult ülevõtmise kvantitatiivsest hindamisest, vaid ka ülevõtmise kvaliteedi ja ühenduse õiguse tegelikul kohaldamisel kasutatud praktika hindamisest;
- C. arvestades, et ühenduse õigusaktide korrektne ja kiire rakendamine on parema õigusloome lahutamatu ja väga oluline osa; arvestades, et selged ja hästi koostatud õigusaktid on vältimatu tingimus ühenduse õiguse heaks kohaldamiseks kogu Euroopa Liidus; arvestades, et õigusaktide kvaliteet ja liikmesriikide kohustuste selgus ei ole alati rahuldav, kuna õigusaktid võetakse sageli vastu keeruliste poliitiliste kompromisside tulemusena;
- D. arvestades, et komisjon võib kohandada vahendeid, mida ta kasutab oma ülesande tõhusaks täitmiseks, ning teha uuendusi, mis on välja töötatud ühenduse õiguse kohaldamise parandamiseks;
- E. arvestades, et komisjon töötab praegu olemasolevate menetluste kohandamise ning nende kiirendamise ja tõhustamise viiside kallal; arvestades siiski, et see ei ole piisav põhjus, et jätta õigel ajal edastamata nõutav teave rikkumiste tarvis asjaomastes peadirektoraatides ja peasekretariaadis eraldatud vahendite koguhulga kohta;

- F. arvestades, et ühenduse õiguse rikkumisega seotud kaebuste arv näitab, et Euroopa kodanikud mängivad ühenduse õiguse kohaldamisel väga tähtsat rolli ning et suutlikkus nende muresid nõuetekohaselt lahendada on Euroopa Liidu usaldusväärsuse jaoks oluline;
- G. arvestades, et kodanike kaebused ei ole “inimeste Euroopat” üles ehitades lihtsalt sümboolsed, vaid kujutavad endast kulutasuvat ja tõhusat vahendit ühenduse õiguse kohaldamise seireks;
- H. arvestades, et tulemuslik õiguskaitse ning ühtne kohaldamine ja tõlgendamine on ühenduse õiguse olulised elemendid;
- I. arvestades, et Euroopa Parlament sai komisjoni 22. aastaaruande kätte alles jaanuaris 2006, ning arvestades, et selle järjepideva viivituse tõttu viidatakse käesolevas resolutsioonis antud aruandele vaid osaliselt, analüüsides peaaesjalikult komisjoni 21. aastaaruannet, mis käsitleb ühenduse õiguse kohaldamist 2003. aastal,
1. on veendunud, et kõigil Euroopa institutsioonidel on vaja rakendamise seire küsimust tõsisemalt ja nähtavamalt arutada ning seda veendunumalt esile tõsta, eelkõige pidades silmas rõhku, mida on hiljuti pandud vajadusele vähendada ühenduse õigusaktide ja õigusloomega seotud algatuste mahtu;
 2. nõuab, et õigusaktide mahu vähenemist korvataks suurema rõhuasetusega rakendamisele; rõhutab, et kaebused on kulutasuv ja tõhus vahend ühenduse õiguse kohaldamise seireks ning kutsub komisjoni üles tagama, et vähemalt osa varem õigusaktide koostamisele ja ülevaatamisele eraldatud vahenditest suunataks olemasolevate ühenduse õigusaktide tulemuslikuks ja korrektseks rakendamiseks isikute kaebuste ja rikkumisuhtumitega tegelevates eri üksustes;
 3. on veendunud, et ka Euroopa Parlamendi komisjonid peaksid pöörama tähelepanu ühenduse õigusaktide kohaldamise küsimusele ning et eriti vastutav raportöör peaks osalema aktiivsemalt ühenduse õiguse rakendamise seires liikmesriikides, sellega seoses on sobivaks näiteks keskkonna-, rahvatervise ja toiduohutuse komisjoni korraldatavad regulaarsed rakendamist käsitlevad istungid;
 4. mõistab, et komiteemenetlus ei ole käesoleva resolutsiooni teema ning arvab, et seda küsimust tuleb käsitleda vastavalt eraldi resolutsioonis;
 5. rõhutab, et EÜ asutamislepingu artikkel 211 määrab komisjonile institutsioonilise vastutuse lepingu sätete ja institutsioonide poolt nendega kooskõlas võetud meetmete kohaldamise tagamise eest ning et EÜ asutamislepingu artikkel 226 annab komisjonile õiguse võtta liikmesriikide suhtes nende asutamislepingust tulenevate kohustuste täitmatajätmise korral meetmeid;
 6. märgib, et rikkumismenetlusega seotud peamised probleemid (EÜ asutamislepingu artiklid 226 ja 228) on selle kestus (keskmiselt 54 kuud alates kaebuse registreerimisest kuni kohtusse pöördumiseni) ning artikli 228 piiratud kasutus;
 7. märgib, et komisjon korraldab rikkumismenetluste kohta otsuste tegemiseks neli korda aastas koosoleku ning et kõik otsused (alates esimesest ametlikust teatisest, mille

eesmärk on saada asjaomaselt liikmesriigilt teavet, kuni otsuseni Euroopa Kohtu poole pöörduda) teeb volinike kolleegium; tunnustades rikkumise etappide puhul kollektiivse sekkumise asjakohasust ja vajadust selle järele, teeb ettepaneku kaaluda tähelepanelikult võimalust sisemenetlust esimeses etapis lühendada, andes volitusega komisjoni igale liikmele õiguse saata oma vastutusalas liikmesriikidele ametlikke teatisi, nagu seda praegugi tehakse, juhul kui liikmesriik ei ole ühenduse õigust oma siseriiklikesse õigusaktidesse sätestatud tähtajaks üle võtnud;

8. võtab teadmiseks liikmesriikide kohtute ebapiisava koostöötaseme enamikus liikmesriikides – kohtud on ühenduse õiguse ülimuslikkuse põhimõtte kohaldamisel ikka veel tõrksad;
9. tervitab komisjoni teatist pealkirjaga “Ühenduse õiguse kohaldamise parem järelevalve” (KOM (2002)0725), milles sätestatakse erinevad meetmed selle eesmärgi saavutamiseks;
10. avaldab siiski kahetsust, et komisjon ei ole esitanud mõnede oma eespool mainitud teatistes välja kuulutatud kohustuste kohta – näiteks “prioriteetsete kriteeriumide kohaldamist hinnatakse kord aastas, kui arutatakse ühenduse õiguse kohaldamise järelevalve aruannet” – struktureeritud, üksikasjalikke järelmeetmeid;
11. kutsub komisjoni üles viima läbi eespool mainitud teatistes loetletud prioriteetkriteeriumide kohaldamise erihindamine, et hinnata, kas sellist rakendamist on tõesti vaja ning et sellega ei kaasne oht märgatavalt vähendada, selliste rikkumismenetluste ulatust, mille puhul asutamisleping ei näe ette ühtegi hierarhiat; kutsub komisjoni üles hindama, kas kasutatavate vahendite lihtne suurendamine teemaga kõige enam kokkupuutuvates peadirektoraatides ei oleks kaebuste järelmeetmete suutlikkuse parandamiseks eelistatav lahendus; juhib tähelepanu sellele, et ülevõtmise eest vastutavad komisjoni talitused vajavad õiguseksperthe, kes analüüsiksid, kas õigusaktid on üle võetud kogu nende keerukuses; märgib, et ülevõtmise analüüsimisel ei ole võimalik toetuda ainult automaatsetele vastavussüsteemidele;
12. kutsub komisjoni üles teavitama Euroopa Parlamenti selliste hindamiste tulemustest; rõhutab, et prioriteetide määratlemise tulemusena ei tohiks kodanike kaebustele vastamine väheneda ning nõuab tungivalt, et komisjon konsulteeriks Euroopa Parlamendiga prioriteetkriteeriumide kõigi võimalike muutuste asjus;
13. kutsub komisjoni üles seadma õigusriigi põhimõtet ja kodanike kogemusi ettepoole puhtalt majanduslikest kriteeriumidest ja hinnangutest; nõuab tungivalt, et komisjon jälgiks hoolikalt põhiõiguste ja asutamislepingu üldpõhimõtete ning määruste ja raamdirektiivide järgimist; kutsub komisjoni üles kasutama teisesid õigusakte kui kriteeriumit, mille abil teha kindlaks, kas on toimunud põhivabaduste rikkumine;
14. nõuab tungivalt, et komisjon hindaks uuesti koostööd liikmesriikidega EÜ asutamislepingu artikli 10 tähenduses, pidades silmas asjaolu, et enamik liikmesriike ei ole valmis tegema erilisi jõupingutusi ühenduse õiguse rakendamise parandamiseks, nagu see leidis kinnitust paremat õigusloomet käsitleva institutsioonidevahelise

kokkuleppe läbirääkimistel 16. detsembril 2003. aastal¹, kui nõukogu keeldus võtmast ülevõtmise ja rakendamisega seotud kohustusi; kinnitab oma toetust selles küsimuses läbirääkimiste taasavamisele nõukoguga, eesmärgiga muuta institutsioonidevahelist kokkulepet;

15. kutsub komisjoni üles tõsiselt ümber hindama järeleandmist liikmesriikidele, kui tegu on nõutava teabe komisjonile esitamise tähtaegadega, siseriiklike rakendusmeetmete vastuvõtmise ja nendest teatamise ning ühenduse õigusaktide korrektse rakendamisega riiklikul, piirkondlikul ja kohalikul tasandil;
16. märgib, et liikmesriigid on otsustanud moodustada rakendamisega tegelevad eristruktuurid; tervitab komisjoni jõupingutusi sobivate koordineerimiskeskuste asutamise toetamisel igas liikmesriigis eesmärgiga parandada ülevõtmis- ja rakendamispoliitikat tervikuna ning rikkumismenetluste kohtuvaidluse-eelse etapi tõhusust; soovib liikmesriikidel mitte üksnes luua tehnilisi struktuure, vaid ka määrata ametisse rikkumiste vastase poliitika eest riigi tasandil vastutava(d) poliitiku(d);
17. juhib tähelepanu, et rõhuasetus organisatsioonilistele küsimustele ja teabevoogudele ei tohiks varjata asjaolu, et paljud ebakorrekse rakendamise juhud on nõrgatasemeliste õigusaktide tulemus ja kajastavad liikmesriikide sihilikke jõupingutusi õõnestada ühenduse õigusakte poliitilistel, halduslikel ja majanduslikel põhjustel; seoses sellega märgib, et komisjonil on kombeks nõustuda liikmesriikide hilise sekkumisega, et lõpetada rikkumismenetlus; kutsub komisjoni üles nõudma liikmesriikidelt tagatist selle kohta, et ühenduse sätteid, mida on rikutud, kohaldatakse tagasiulatuvalt, et kaotada rikkumise mõju, kasutades jätkuva täitmatajätmise korral viivitamatult EÜ asutamislepingu artiklis 228 ettenähtud meetmeid;
18. märgib, et siseturu probleemide lahendamise võrgustik (SOLVIT-võrgustik) on tõendanud siseturul oma tõhusust täiendava kohtuvälise mehhanismina, mis on suurendanud vabatahtlikku koostööd liikmesriikide vahel, kuid on seisukohal, et selliseid mehhanisme ei tohiks vaadelda aseainena rikkumismenetlustele, mis on välja töötatud selleks, et kohustada liikmesriike ühenduse õigust kohaldama; kutsub liikmesriike üles määrama SOLVIT-võrgustiku riiklikele kontaktpunktile täiendavaid inimressursse ja suuremaid rahalisi vahendeid;
19. on arvamisel, et on väga oluline koostada õigusakte lihtsamat jõustamist võimaldaval viisil; arvab, et on võrdselt oluline parandada kodanike arusaamist ühenduse õigusaktidest, ning teeb seetõttu ettepaneku lisada kõigile õigusaktidele "kodanike kokkuvõte" mittejuriidilise seletuskirjana;
20. on veendunud, et samas kui on oluline pühendada aega ja jõupingutusi dialoogi arendamisele liikmesriikidega ja neile abi andmise parandamisele, soodustamaks ühenduse õigusaktide kiiret, korrektset ülevõtmist, on vajalik rangem distsipliin, eelkõige pärast laienemist, et vältida ülemääraseid viivitusi ja siseriiklikusse õigusesse ülevõtmise kvaliteedi jätkuvalt erisusi;
21. usub, et eriklauslit, mis kohustab liikmesriike koostama direktiive üle võttes vastavustabeli, tuleks süstemaatiliselt lisada igasse uude vastu võetud direktiivi;

¹ ELT C 321, 31.12.2003, lk 1.

22. märgib, et 2004. aastal sisaldas umbes 41% uutest direktiividest vastavustabeli klauslit; usub, et Euroopa Parlament kaasõigusloojana peaks toetama ettepanekuid lisada direktiividesse sätteid, mis kohustavad liikmesriike kasutama teatamiseks vastavustabeleid; kutsub komisjoni üles andma Euroopa Parlamendile korrapäraselt aru selliste sätete kohaldamisest;
23. tervitab komisjoni mõnede peadirektoraatide – ja eelkõige keskkonna peadirektoraadi – jõupingutust parandada asjaomaste direktiivide vastavuskontrolli, eelkõige pärast laienemist; kutsub komisjoni üles avaldama oma veebilehel uuringud, mida eri peadirektoraadid on taotlenud, hindamaks siseriiklike rakendusmeetmete vastavust ühenduse õigusaktidega;
24. märgib, et mittevastavuse jaoks on kasutusel mitmeid menetlusi ja et selliseid menetlusi mõnikord korraldatakse, saavutamata eesmärki veenda liikmesriike oma ülevõtmisakte muutma; rõhutab, et sellistel juhtudel võivad viivitused menetluses kodanikke tõsiselt kahjustada, sest ei keskenduta üksikjuhtumitele, vaid kajastatakse pigem üldprobleemi; kutsub seetõttu komisjoni üles võtma teatamatajätmise ja siseriiklike rakendusmeetmete ühenduse õigusaktidele mittevastavuse juhtumite suhtes karmi seisukohta ning läbima EÜ asutamislepingu artiklis 226 sätestatud menetluse eri etapid vastavalt kindlaksmääratud, mittevaidlustatavatele tähtaegadele, mis on sätestatud vastavates soovituslikes dokumentides (teatised, suunised), jõudmaks võimalikult kiiresti trahvide määramiseni vastavalt EÜ asutamislepingu artiklile 228;
25. kutsub komisjoni üles esitama nimekirja nendest direktiividest, mille rakendamine on olnud kõige problemaatilisem, ning selgitama, mida ta peab selle peamiseks põhjusteks; juhib tähelepanu asjaolule, et Euroopa Kohtu pretsedendiõiguse ja EÜ asutamislepingu artikli 10 kohaselt peavad liikmesriigid tagama tõhusate ja proportsionaalsete sanktsioonide nõuetekohase süsteemi olemasolu, mis hoiaks ära ühenduse sätete rikkumise; leiab, et sanktsioonide tõhusa süsteemi puudumist tuleks rikkumismenetluse raames rangelt käsitleda;
26. märgib, et praegused menetlused ei anna kodanikele mingeid õigusi peale kaebuse esitamise ning komisjonil on asutamislepingu kaitsja rollis kaebuse registreerimise ja menetluse alustamise puhul ulatuslik kaalutusõigus; leiab, et ei asutamisleping ega Euroopa Kohtu pretsedendiõigus ei takista kaebuse esitajatele suuremaid õigusi andvate kohaste õigusaktide kasutamist ning kutsub seetõttu komisjoni üles liikuma selliste õigusaktide vastuvõtmise suunas; on veendunud, et see oluline ja eksklusiivne eelisõigus peaks vastama läbipaistvuse ja vastutuse kohustusele seoses otsuste tegemise, eelkõige kaebuse uurimata jätmise otsuse põhjustega;
27. tervitab komisjoni teatist Euroopa Parlamendile ja Euroopa Ombudsmanile teemal "Suhted kaebuse esitajaga seoses ühenduse õiguse rikkumistega" (KOM (2002)0141);
28. nõuab tungivalt, et komisjon järgiks selles teatises esitatud põhimõtteid, et kõik komisjonile laekunud kaebused, milles on tõenäoliselt üles antud ühenduse õiguse tõeline rikkumine, tuleks ilma valimata registreerida, välja arvatud juhul kui nende kohta kehtivad teatise lisa punktis 3 osutatud erandlikud asjaolud; märgib, et Euroopa Ombudsman on hiljuti saanud erikaebusi, milles teatatakse kaebuste registreerimata jätmisest, ja uurib neid; kutsub komisjoni üles esitama Euroopa Parlamendile

korrapäraselt aruannet kaebuste registreerimata jätmise kohta vastavalt eespool mainitud teatisele;

29. märgib, et teatises esitatud üheaastane tähtaeg, mis on ette nähtud kaebuse registreerimisest ametliku kirjaliku teate tegeliku saatmiseni või otsuseni juhtumit mitte uurida, on liiga pikk; lisaks märgib, et sellest tähtajast ei peeta alati kinni ja kaebuse esitaja jäetakse vastuvõetamatusse ebakindlasse olukorda; kutsub seetõttu komisjoni üles saatma ametlikke kirjalikke teateid, mis ei viita veel “läbirääkimistele” liikmesriikidega, lühikese aja jooksul alates kaebuse registreerimisest ning viima menetlusi läbi kiiresti lühikeste tähtaegade põhjal, millest erandid oleks võimalikud ainult erandjuhtudel;
30. nõuab tungivalt, et kõik komisjoni teenistused teavitaksid kaebuste esitajaid – ja asjakohastel puhkudel ka asjaomaseid Euroopa Parlamendi liikmeid – igati kaebuste uurimise kulgemisest iga varem määratud tähtaja möödumisel (ametlik kirjalik teade, põhjendatud arvamus, Euroopa Kohtule üleandmine), esitamaks oma otsuste põhjendused ja edastamaks need üksikasjalikult kaebuse esitajale vastavalt oma 2002. aasta teatises esitatud põhimõtetele, mis peaksid võimaldama kaebuse esitajal teha edasisi tähelepanekuid (selline teave peaks sisaldama asjaomase liikmesriigi esitatud põhjendusi, eelkõige juhtudel, mille puhul komisjon näeb ette kaebuse kõrvalejätmise);
31. kutsub komisjoni üles võtma vastu erimenetlust, mis võimaldaks kaebuse esitajale ja asjaomasele Euroopa Parlamendi liikmele juurdepääsu dokumentidele ja liikmesriigiga peetud kirjavahetuse sisule;
32. kutsub komisjoni üles esitama erandmeid tähtaegadest kinnipidamise kohta, mis on sätestatud tema sisekasutuses olevas menetluste käsiraamatus, mida on võimalik hankida ainult mitteametlikult; kinnitab tähtaegade määramise tähtsust alates kaebuse registreerimisest, et saata kaebuse esitajale vastus ning edastada ametlik kirjalik teade;
33. märgib, et EÜ asutamislepingu artiklile 228 vastavad menetlused on nende kasutusele võtmisest alates viinud Euroopa Kohtu otsusteni ainult kolmel juhul; tervitab komisjoni teatist EÜ asutamislepingu artikli 228 kohaldamise kohta (SEK(2005)1658), mis selgitab ja arendab edasi komisjoni poliitikat seoses palvega Euroopa Kohtule määrata liikmesriigile, kes ei täida Euroopa Kohtu otsust, perioodiliste maksete ja ühekordse põhisumma maksmise kohustus;
34. palub komisjonil ametlikult täpsustada, et vastavalt tema 2005. aasta teatisele kohaldatakse kõigi juhtumite puhul, millega seoses on juba saadetud ametlikud kirjalikud teated ja põhjendatud arvamus vastavalt artiklile 228 ning juhtumite puhul, millega seoses toimub praegu artiklile 226 vastav menetlus, uut poliitikat (kui neid ei lahendata enne Euroopa Kohtule üleandmist);
35. tuletab meelde, et komisjonile, Euroopa Ombudsmanile ja asjaomastele parlamendikomisjonidele edastatud üksikisikute petitioonid peaksid julgustama Euroopa institutsioone hindama viisi, kuidas ühenduse õigust liikmesriigi ja Euroopa tasandil rakendatakse;
36. kordab oma veendumust, et tihe koostöö ja järelevalve korraldamine komisjoni, nõukogu, Euroopa Ombudsmani ja asjaomaste parlamendikomisjonide vahel on väga

olulised, tagamaks tulemuslikku sekkumist kõigil juhtudel, kui petitsiooni esitaja on ühenduse õiguse rikkumise üle õigustatult kaevanud;

37. nõuab, et komisjon esitaks edasistes aastaaruannetes andmeid, mis kajastavad täpselt petitsioonide olulist ja selget panust ühenduse õiguse kohaldamise jälgimisse, ning kordab oma 9. märtsi 2004. aasta resolutsioonis¹ esitatud nõuet lisada ainult petitsioonidele pühendatud peatükk;
38. peab vajalikuks määratleda petitsioonide esitajate menetluslikud õigused sarnaselt kaebuste esitajate õigustega, mis sätestati komisjoni 2002. aasta teatistes; arwab, et kaebuste ja petitsioonide paralleelse käsitlemisega seotud menetlusküsimusi tuleb selgitada ning asjaomaste teenistuste vahelist koostööd veelgi parandada, et petitsioonikomisjon saaks tagada petitsioonide esitajate õiguste austamise;
39. märgib oma kogemuste põhjal, et Euroopa Parlamendile petitsioone esitavatel kodanikel on raske tugineda siseriiklikes kohtutes ühenduse õigusest tulenevatele õigustele ja saada hüvitist kahju eest, mille on põhjustanud liikmesriikide poolne ühenduse õiguse rikkumine;
40. taunib komisjoni vastumeelsust uurida ühenduse õiguse väidetavaid varasemaid rikkumisi, mis on seitsaadik heastatud, nagu näiteks "Equitable Life'i" ja "Lloyds of Londoni" petitsioonide puhul tõstatatud rikkumised; nõuab tungivalt, et komisjon uuriks selliseid juhtumeid, mille puhul on väidetavad rikkumised põhjustanud üksikisikutele märkimisväärset kahju, kuna selliste uurimiste tulemustest võiks olla kodanikele väga palju kasu hüvitise saamisel asjaomaste õiguslike kanalite kaudu;
41. peab vajalikuks uurida võimalusi menetluste täiustamiseks institutsioonidevahelisel tasandil, et tagada Euroopa kodanikele asutamislepingus sisalduva petitsioonide esitamise õiguse järglasena tõhusamaid kohtuväliseid heastamisvahendeid; soovib seoses sellega kaaluda SOLVIT-tüüpi organisatsiooni asutamist Euroopa Parlamendis – sellise organisatsiooni ülesanne oleks abistada parlamendiliikmeid juriidilistes toimingutes;
42. nõuab suuremat koostööd liikmesriikide parlamentide ja Euroopa Parlamendi ning nende vastavate liikmete vahel, et edendada ja suurendada Euroopa küsimuste tulemuslikku arutelu siseriiklikul tasandil; on seisukohal, et liikmesriikide parlamendid etendavad ühenduse õiguse kohaldamise järelevalves väärtuslikku rolli, aidates seega tugevdada liidu demokraatlikku õiguspärasust ja tuues seda kodanikele lähemale;
43. nõuab tungivalt, et komisjon saadaks oma ühenduse õiguse kohaldamise järelevalve aastaaruanded liikmesriikide parlamentidele, et nad saaksid sellist kohaldamist riigi ametiasutuste poolt paremini jälgida;
44. teeb presidendile ülesandeks edastada käesolev resolutsioon nõukogule, komisjonile, Euroopa Kohtule, Euroopa Ombudsmanile ja liikmesriikide parlamentidele.

¹ ELT C 102 E, 28.4.2004, lk 512.